

8. DOMNIA DAVIDIANĂ A LUI HRISTOS

Hristos a revenit pe nori. El a nimicit pe dușmanii Săi, care s-au adunat împotriva Lui, și a eliberat pe ai Săi. El a eliberat rămășița strămtorată și a înviat pe sfinții morți. Acesta este începutul Împărăției de o mie de ani. Însă aceasta nu înseamnă că acum va fi nemijlocit pace și dreptate pe pământ. Oștirile fiarei și ale prorocului mincinos și oștirile asirianului nu sunt singurii dușmani pe care Hristos trebuie încă să-i bată. Sunt încă multe alte puteri care stau în calea domniei păcii, și odihna deplină poate veni abia atunci când și acești vrăjmași vor fi bătuți. Exprimat altfel: Înainte ca Domnul Isus să poată domni ca Solomon, Prințul păcii, El trebuie să domnească un anumit timp ca David: David a fost într-adevăr confirmat ca împărat în Sion, însă a trebuit să lupte până la sfârșit, în mod deosebit împotriva vrăjmașilor care erau în propria lui țară: filistenii (2 Samuel 21). David și Solomon împreună sunt un tablou al guvernării lui Hristos. În David vedem omul după inima lui Dumnezeu, care la început este lepădat și prigonit de împăratul după inima omului. Saul este un tablou despre „omul păcatului”, despre antihrist. Acest împărat prigonește împreună cu supușii lui pe acela care a fost uns ca împărat peste Israel și pe aliații lui, cei repudiați ai poporului. Însă acest împărat renegat este cel care a eliberat poporul din mâna omului violent Goliat (un tablou al lui satan). După ce prințul păcătos a căzut, David devine mai întâi împărat în Hebron. Dar după ce toată casa lui Saul a fost bătută, el devine împărat peste toate cele douăsprezece seminții. Așa va fi și Hristos, la început renegat (și împreună cu El și cei credincioși ai Lui, rămășița viitorului), va deveni Împărat peste Israel; mai întâi numai peste două seminții, adică peste rămășița celor două seminții, pe care El le-a salvat, dar mai târziu El va face – așa cum vom vedea – ca și rămășița celor zece seminții să se reîntoarcă în țara Israel și îi va face *un popor*. După aceea trebuie să înceapă lupta asupra restului de dușmani. „Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale” (1 Corinteni 15,25); ultimul dușman care va fi nimicit va fi moartea (versetul 26), și aceasta va avea loc abia după Împărăția păcii. Vedem deci, că în timpul Împărăției de o mie de ani va fi cu adevărat pace numai într-o anumită măsură: este o pace rezultată prin supunerea vrăjmașilor. Însă această supunere are loc cu „lingușire” (Psalm 18,44.45; 66,1-3), și aceasta va deveni clar la sfârșitul celor o mie de ani, când ei vor porni din nou împotriva lui Hristos (Apocalipsa 20,7-9). Deci este o pace constrânsă. Pe *pământul nou* va locui dreptatea (2 Petru 3,13), în Împărăția de o mie de ani dreptatea va fi păstrată prin constrângere (Isaia 9,7; 32,1; vezi Psalm 101,6-8).

Împărat peste Sion

Unul din evenimentele cele mai importante din viața lui David a fost, că el a adus Chivotul legământului pe Muntele Sion, în Ierusalimul cucerit de el. Da, acest munte a fost ales de Dumnezeu; acolo a vrut Dumnezeu să lase să locuiască Numele Său (Psalm 78,68-72). Este muntele care vorbește despre har, în opoziție cu muntele Sinai, muntele pe care s-a dat Legea; vedem aceasta clar în Evrei 12,18-22a. Pe muntele Sinai Dumnezeu a dat poporului o Lege, care a dovedit categoric, că poporul era păcătos și merita pedeapsa; dar Sion este muntele pe care s-a pus Chivotul legământului, Chivotul cu capacul ispășirii, acesta este acum „tronul de har” (Romani 3,20-25; compară cu Evrei 4,16). David nu a avut voie să construiască Templul,

aceasta a avut voie s-o facă prințul păcii, care va veni după el; însă principial relațiile dintre popor și Dumnezeu devin deja strânse, prin aceea că Chivotul legământului este pus pe fundamentul harului. Aceasta are loc când sunt încă mulți dușmani, binecuvântarea încă nu este pe deplin prezentă și încă nu s-a construit o casă pentru Dumnezeu. Aceasta are loc în credința în făgăduința lui Dumnezeu (Psalm 132). Cât de minunat vorbesc toate acestea despre Hristos. El este Chivotul Legământului, „tronul de har” (Romani 3,25; compară cu Evrei 9,5). El a fost pus ca Împărat peste Sion, Muntele sfânt al lui Dumnezeu (Psalm 2,6; compară cu Psalm 132,11-18). Înainte ca David să aducă Chivotul în Sion, Dumnezeu nu mai avea nici o locuință în Israel, de când Silo a fost lepădat (Psalm 78,59-62), și simbolic au început „timpurile națiunilor”, atunci când filistenii au luat ca pradă Chivotul legământului. Dar așezarea Chivotului în Sion a pus capăt acestei stări; așa va instaura Hristos domnia Sa regală în Sion și prin aceasta va pune capăt timpurilor națiunilor. Chiar dacă atunci încă nu vor fi nimiciți toți vrăjmașii Lui, și prin aceasta încă nu a început binecuvântarea Împărăției păcii, El va instaura totuși domnia Sa în Sion, într-o legătură de har cu poporul Său, pe care El l-a salvat. Aceasta este scena minunată din Apocalipsa 14, unde Mielul stă pe Muntele Sion și împreună cu El o sută patruzeci și patru de mii; aceasta este rămășița credincioasă din Iuda, care a suferit ca și Mesia al lor, dar acum au parte de slava Lui. Așa s-a întâmplat odinioară cu aceia care au avut parte de renegarea lui David.

Hristos domnește în Sion în har și slavă, împreună cu cei credincioși ai Lui. Acum începe lupta împotriva acelor care năzuiesc să se împotrivescă întemeierii binecuvântării. Psalmul 110 spune: „Domnul a zis Domnului meu: ‚Stai la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale.’ Domnul va întinde din Sion sceptrul puterii Tale, zicând: ‚Domnește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!’”, și apoi vedem cum tinerii poporului împăratului (compară cu Psalmul 127,3-5) pornesc să bată vrăjmașul, în mod deosebit „căpetenia unei țări mari” (Psalm 110,6), acesta este Gog, despre care vom vorbi. În încredere în Împăratul lor, care domnește în Sion, ei pornesc la luptă. „Cei ce se încred în Domnul sunt ca Muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie. Cum este înconjurat Ierusalimul de munți, așa înconjoară Domnul pe poporul Său, de acum și până în veac. Căci sceptrul răutății nu va rămâne pe moștenirea celor drepti, ca nu cumva cei drepti să întindă mâinile spre nelegiuire.” (Psalm 125,1-3) „Să se umple de rușine și să dea înapoi, toți cei ce urăsc Sionul! Să fie ca iarba de pe acoperișuri, care se usucă înainte de a fi smulsă.” (Psalm 129,5.6; și aceasta se referă la asirian, vezi ca dovadă Isaia 37,22.27).

Reîntoarcerea în Sion a celor împrăștiați

Una din primele acțiuni de guvernare a lui Hristos va fi să aducă înapoi în țară pe toți aleșii lui Israel, care încă se mai află printre popoare, atât cei dintre două seminții, cât și cei dintre cele zece seminții, și în mod deosebit pe Muntele Sion, unde harul Său și slava Sa s-au așezat. Așa cum știm, mulți dintre cele două seminții se vor reîntoarce deja cu mult timp înainte de revenirea lui Hristos, și anume în necredință, ca acolo să întâmpine judecata, din care va fi salvată o mică rămășiță. Ceilalți, care încă se mai află printre națiuni, se vor reîntoarce după revenirea Sa. Și aleșii dintre cele zece seminții, care astăzi încă sunt dispăruți, vor fi aduși de Dumnezeu înapoi. Unele locuri din Scriptură vorbesc clar despre această reîntoarcere dublă, atât a celor din cele două seminții, cât și a celor din cele zece seminții.

„El va înălța un steag pentru popoare, va strânge pe exilații lui Israel și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda, de la cele patru margini ale pământului.” (Isaia 11,12)

„În zilele acelea, casa lui Iuda va umbla cu casa lui Israel și vor veni împreună din țara de la miazănoapte, în țara pe care am dat-o ca moștenire părinților voștri.” (Ieremia 3,18)

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi aduce înapoi pe captivii poporului Meu Israel și Iuda, zice Domnul; îi voi aduce înapoi în țara pe care am dat-o părinților lor și o vor stăpâni.” (Ieremia 30,3) „Voi întări casa lui Iuda și voi mântui casa lui Iosif; îi voi aduce înapoi, căci Mi-este milă de ei.” (Zaharia 10,6)

Legătura deosebită între acești aduși înapoi și Muntele Sion o găsim în diferite locuri din Scriptură: „În timpul acela se va aduce un dar Domnului oștirilor, de către poporul cel tare și puternic, de către poporul înfricoșător de la începutul lui, neam care tot așteaptă și este călcat în picioare ... acolo unde locuiește Numele Domnului oștirilor, pe Muntele Sionului” (Isaia 18.7).

„Cei răscumparați ai Domnului se vor reîntoarce și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul; vor căpăta veselie și bucurie, iar durerea și gemetele vor fugi.” (Isaia 35.10)

„Ascultați Cuvântul Domnului ...: Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna și-l va păzi cum își păzește păstorul turma. Căci Domnul l-a eliberat pe Iacov și l-a răscumpărat din mâna unuia mai tare decât el. Ei vor veni și vor chiui de bucurie pe înălțimea Sionului; vor alerga la bunătățile Domnului” (Ieremia 31,10-12).

„În zilele acelea, în timpul acela, zice Domnul, fiii lui Israel și fiii lui Iuda se vor întoarce împreună; vor merge plângând și vor căuta pe Domnul, Dumnezeul lor. Vor întreba de drumul Sionului, își vor întoarce privirile spre el și vor zice: Veniți să ne alipim de Domnul, printr-un legământ veșnic, care să nu fie uitat” (Ieremia 50,4.5).

Însemnătate profetică deosebită are în acest context expresia pe care am citat-o deja din Ieremia 30,3, și anume: „voi aduce înapoi pe captivii poporului Meu”, sau „voi întoarce captivitatea” (*sub șebut*); această expresie se referă de cele mai multe ori la terminarea captivității sau a apăsării poporului Israel, uneori și la pustia țării Israel (Ieremia 33,11; compară cu capitolul 30,18). În următoarele locuri din Scriptură expresia se referă la Israel: Deuteronom 30,3; Psalm 85,2; Ieremia 29,14; 31,23; 32,44; 33,7.26; Ezechiel 16,53; Osea 6,11; Ioel 3,1; Amos 9,14; Țefania 2,7; 3,20. Ca rugăciune pentru Israel ea este pusă în legătură cu locul de unde va veni permanent har și salvare: Sion! „O, de ar porni din Sion mântuirea lui Israel! Când va întoarce Domnul din robie pe poporul Său, Iacov se va înveseli și Israel se va bucura” (Psalm 14,7; compară cu Psalm 53,6). „Când a adus Domnul înapoi pe captivii Sionului, parcă visam. ... Adu, Doamne, înapoi pe captivii noștri, ca pe niște râuri în partea de miazăzi!” (Psalm 126,1-4). În acest ultim Psalm vedem că această expresie se referă la restabilirea deplină a binecuvântării în legătură cu Sionul, dar și cu reîntoarcerea captivilor. Versetele 1-3 vorbesc despre aceia care sunt deja în legătură cu Sionul: rămășița răscumpărată din Iuda, care chiuie de bucurie din pricina eliberării ei; versetul 4 vorbește despre aceia care încă trebuie să se reîntoarcă, pentru ca numărul poporului Israel să fie complet, și anume aleșii din cele zece seminții. Despre aceasta vrem să vorbim acum mai detaliat.

Momentul reîntoarcerii celor zece seminții

Din cauza păcatului lor mare față de Domnul, capitala împărăției celor zece seminții, Samaria, a fost cucerită în anul 721 înainte de Hristos de împăratul Sargon al Siriei, care a dus aproape pe toți locuitorii imperiului la Asur (2 Împărați 17). Acolo israeliții s-au amestecat cu populația băștinașă și de atunci au dispărut fără urmă, cel puțin pentru ochiul omului. Dar Dumnezeu va ști să-i găsească, și binecuvântarea Împărăției păcii va fi abia atunci desăvârșită, când și acești pierduți ai casei lui Israel vor fi readuși înapoi în țară. Foarte multe locuri din Scriptură prorocesc clar, că aceasta va avea loc. Apocalipsa 7 ne arată, că din fiecare seminție a lui Israel va fi pecetluită o rămășiță, ca să devină părtași la slavă (numai Dan nu este amintit acolo; despre aceasta am vorbit deja). „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David un Vlăstar drept. ... În zilele Lui, Iuda va fi mântuit și Israel va locui în siguranță” (Ieremia 23,5.6). „În zilele acelea, în timpul acela, zice Domnul, se va căuta nelegiuirea lui Israel, și nu va mai fi; și păcatul lui Iuda, și nu se va mai găsi: căci voi ierta rămășița pe care o voi lăsa.” (Ieremia 50,20) Vezi și Psalmul 80; Ezechiel 28,25.26; 34,11-16; 39,25-29; Mica 2,12; Naum 2,2. Din Isaia 11 se vede, că reîntoarcerea acestor zece seminții va avea loc după revenirea Domnului; versetele 1-10 descriu instaurarea Împărăției păcii și instalarea regalității (versetul 10), după aceea citim despre reîntoarcerea celor alungați ai lui Israel. Din multe alte locuri din Scriptură, pe care le vom cita, rezultă de asemenea această succesiune: instaurarea Împărăției păcii, după aceea reîntoarcerea aleșilor din cele zece seminții. Aceasta este în concordanță cu ceea ce noi găsim simbolic în Psalmul 73. Acest Psalm este primul Psalm al celei de-a treia cărți a Psalmilor, care în principal vorbește despre rămășița din Israel; nu este vorba numai despre Iudeea și Ierusalim, ca în primele două cărți ale Psalmilor, ci de tot poporul, de toate cele douăsprezece seminții, văzute de la începutul istoriei lor (vezi în mod deosebit Psalmul 78), și în legătura lor cu sfințenia și Locul Preasfânt al lui Dumnezeu. Psalmul 73 dă o scurtă privire de ansamblu despre aceasta: indiferent de bunăstarea temporală a păcătoșilor, Dumnezeu rămâne „bun” față de Israel, și credința spune, că cei credincioși vor fi cândva iarăși primiți de Dumnezeu. Versetul 24 trebuie bine înțeles: „Tu mă vei călăuzi cu sfatul Tău, și mă vei primi după slavă”, aceasta este traducerea exactă. Aceasta nu are nimic a face cu luarea în slavă în cer (acest gând este necunoscut în Vechiul Testament), ci cu primirea întregului popor Israel după slavă, aceasta înseamnă: după revenirea lui Hristos. Că expresia „după slavă” (*achar kabod*) înseamnă efectiv aceasta, rezultă din alte locuri din Scriptură, unde se întâlnește această expresie, și anume în Zaharia 2,8: „Căci așa vorbește Domnul oștirilor: După slavă El m-a trimis la popoarele care v-au jefuit”. Din context rezultă clar, că și aici este vorba de adunarea celor alungați ai lui Israel *după* revenirea lui Hristos (compară cu Matei 24,30.31).

Cum se reîntoarce rămășița celor zece seminții?

Cei aleși ai celor zece seminții se vor reîntoarce din multe locuri de pe pământ. Unele locuri din Scriptură spun că ei vor veni „din toate națiunile”: Isaia 11,12; 66,20.21; Ezechiel 20,34. „Belșugul mării” (Isaia 60,5) se va întoarce spre Sion (este posibil ca „marea” să fie aici prezentarea simbolică a națiunilor, vezi Isaia 17,12; Apocalipsa 17,15; compară cu Zaharia 10,11); „bogăția națiunilor”: Midian, Efa, Seba, Chedar, Nebaiot și insulele Mării Mediterane

(Isaia 60,1-9). În mod deosebit este numit în Scriptură: Egiptul, Asur și Etiopia. „Cei împrăștiați în țara Egiptului” vor veni (Isaia 27,13); ei vor fi răscumpărați de acolo și limba mării Egiptului va seca (Isaia 11,11-15); „toate adâncimile râului Nil se vor usca”, ca să-i lase să treacă (Zaharia 10,10.11); ca păsările vor veni din Egipt (Osea 11,11). „Cei pierduți în țara Asiriei” vor veni înapoi (Isaia 27,13; 11,11.16), ei vor fi adunați din Asur (Zaharia 10,10.11). Ca porumbeii vor veni din Asur (Osea 11,11). Din cealaltă parte a râurilor Etiopiei (atât a Nilului cât și a Eufratului) (Geneza 10,6-12) vor fi aduși înapoi (Isaia 11,11.15; 18,1.2.7; 27,12; Țefania 3,10). În continuare vor fi aduși din țara chinezilor (Isaia 49,12), din Patros, Elam, Șinear, Hamat și insulele mării (Isaia 11,11), din nord (Isaia 43,1-8; 49,12; Osea 11,11), din sud și din răsărit (Isaia 43,1-8).

Corăbiile din Tars vor fi primele care îi vor aduce (Isaia 60,9), națiunile îi vor aduce ca un cadou înapoi în țara Israel (Isaia 14,1.2; 43,1-8; 49,8-12.22; Țefania 3,10), și cei aleși dintre ei vor fi adunați de îngeri (Matei 24,31; Marcu 13,27). Nu numai cei care aparțin casei lui Israel se vor întoarce înapoi în țară. Dumnezeu îi va duce în pustie și va vorbi inimii lor (Osea 2,14.15); când ei vor fi adunați în „pustia popoarelor”, Dumnezeu îi va judeca acolo. El va despărți din mijlocul lor pe răzvrătiți și pe cei decăzuți de la El (Ezechiel 20,30-44, este posibil ca „pustia” aici să aibă înțelesul simbolic ca al „mării” – vezi mai sus – compară în privința aceasta cu Apocalipsa 17,3a). Ca „cerealele” vor fi scuturați copiii lui Israel „de la cursul Râului (Eufrat) până la pârâul Egiptului” (Isaia 27,12.13). Numai cei aleși (Matei 24,31), aceia care poartă pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor (Apocalipsa 7,3-8), vor veni în țară și vor locui acolo în pace, siguranță și bucurie (Isaia 35,3-10; Ieremia 23,6; 31,1-14; Ezechiel 28,25.26; 34,11-16). Nelegiuirile lor vor fi ispășite (Ieremia 50,19.20). Și ce este foarte important: ei vor fi uniți cu casa lui Iuda într-un popor, Israel! (Ieremia 3,18). Ei se vor strânge și vor pune un Cap peste ei (Osea 1,10.11). Aceasta este descris detaliat în Ezechiel 37,15-28: israeliții vor fi adunați dintre națiuni și vor fi aduși în țara lor, și acolo vor constitui un singur popor, care niciodată nu se va mai despărți; de asemenea peste ei va domni un Împărat din casa lui David (aici el este numit chiar „David”), și Dumnezeu va încheia cu ei un legământ de pace.

Poporul unit, adevăratul Israel, îl va primi Dumnezeu ca popor al Lui, și ei vor fi numiți „copii ai Dumnezeului Cel viu” (Osea 1,10). Dumnezeu va lucra nașterea din nou a poporului Său, le va da o inimă nouă înlăuntrul lor și va turna Duhul Său peste ei (Isaia 32,15; 44,1-5; Ezechiel 11,17-20; 36,24-28; Ioel 2,28.29). Din aceste locuri din Scriptură rezultă și că această naștere din nou include și curățirea poporului: nelegiuirile lor vor fi ispășite, păcatele lor spălate, rănilor vindecate. Dumnezeu îi va îmbrăca cu dreptate și va îndepărta pentru veșnicie mânia Lui de la ei; ei vor fi pentru veșnicie poporul Lui și El va fi Dumnezeul lor (Isaia 27,9; 33,24; 40,2; 44,22; 54,7; 57,15.16; 60,10.21; 61,10; Ieremia 33,8; 50,20; Daniel 9,24; Osea 14,2-9; Ioel 3,21; Mica 7,18-20; Zaharia 3,9; 13,1.9; Romani 11,26-32). Toată slujba adusă idolilor va fi îndepărtată din țară (Isaia 27,9; 42,13-17; Osea 2,16; 14,4; Mica 5,12.13; Zaharia 13,2). Dumnezeu va încheia cu ei un legământ veșnic de pace, care niciodată nu va fi întrerupt ((Ieremia 31,31-34; 32,40; 50,4; Ezechiel 16,59-63; 34,25; 37,26). Acestor locuri li s-ar putea adăuga multe altele din Psalmi.

Lupta împotriva popoarelor vecine

După ce poporul Israel s-a reîntors în țară, și s-a unit sub conducerea lui Mesia, sub conducerea Lui el va porni lupta împotriva popoarelor vecine, care stau în calea instaurării Împărăției păcii. În principal acestea sunt cele două popoare: Egiptul și Edomul. Dumnezeu va da lovitura de grație tuturor popoarelor printre care El a împrăștiat pe Israel (Ieremia 30,11.16); El Se va răzbuna cu mânie, cu furie, pe popoarele care n-au ascultat (Mica 5,15). „În ziua aceea voi face pe căpeteniile lui Iuda ca o vatră de foc sub lemn, ca o făclie aprinsă în snopi; vor mistui în dreapta și în stânga pe toate popoarele de jur împrejur, iar Ierusalimul va fi locuit iarăși în locul lui cel vechi” (Zaharia 12,6). Din context acest loc se referă în primul rând la bătălia împotriva asirianului, după cea de-a doua asediare a Ierusalimului, dar în afară de aceasta există o aplicare care se extinde la toate popoarele de jur împrejur. Așa cum Domnul a spus lui Ieremia: „Așa vorbește Domnul împotriva tuturor vecinilor Mei celor răi, care se ating de moștenirea pe care am dat-o poporului Meu Israel: „Iată, îi voi smulge din țara lor și voi smulge casa lui Iuda din mijlocul lor. Dar, după ce-i voi smulge, voi avea iarăși milă de ei și-i voi aduce înapoi pe fiecare la moștenirea lui și pe fiecare în țara lui. Și, dacă vor învăța cu grijă căile poporului Meu, zicând: „Viu este Domnul!”, așa cum au învățat pe poporul Meu să jure pe Baal, atunci vor fi întăriți în mijlocul poporului Meu. Dar, dacă nu vor asculta, voi smulge cu desăvârșire un astfel de popor, îl voi deșădăcina și îl voi distruge”, zice Domnul” (Ieremia 12,14-17).

Acest loc din Scriptură conține principii importante: Dumnezeu va avea a face atât cu Iuda cât și cu națiunile din jurul lui Iuda; amândoi vor fi scoși din țara lor din cauza păcatului lor, dar după trecerea unui timp El va restaura nu numai pe Iuda în țara lui, ci și pe aceste popoare vecine. Despre aceasta vorbește Domnul Isus: „Vedeți smochinul și toți copacii. Când înfrunzesc, voi singuri cunoașteți, văzându-i, că de acum vara este aproape. Tot așa, când veți vedea împlinindu-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape” (Luca 21,29-31). Nu numai Israel „a înverzit”, ci și popoarele lui vecine au fost restaurate. Dar ce spune Domnul atunci? Pentru aceste popoare restaurate va fi un viitor numai dacă ele se obișnuiesc cu căile poporului lui Dumnezeu.

Judecata asupra popoarelor vecine

Dacă aceasta va avea loc, și cum va avea loc aceasta este prezentat în continuare în cartea lui Ieremia, și anume în partea a treia a cărții (capitolele 46-51), unde noi găsim judecățile asupra acestor popoare. Aceste judecăți au acolo o însemnătate dublă: în primul rând ele au avut deja o împlinire istorică prin mâna lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, dar din multe aspecte rezultă că împlinirea lor propriu-zisă și definitivă (așa cum este de altfel aproape în toate celelalte prorocii) va avea loc abia în viitor. Linia principală, care parcurge acest capitol, este aceea că mai întâi toate imperiile numite trebuie să facă loc imperiului mondial babilonian, dar după aceea și Babilonul va fi pustiit (și aceasta pentru totdeauna); după aceea urmează restaurarea lui Israel (capitolul 50,4-7.19.20.33-40), dar și restaurarea anumitor imperii (capitolul 46,26; 48,47; 49,6.39). Israel va fi ciocanul, cu care Dumnezeu va disciplina națiunile, dar Babilonul va fi distrus de Însuși Dumnezeu (capitolul 51,20-26). Toate aceste evenimente arată spre timpul sfârșitului: Babilonul va avea, privit spiritual,

ultimul său reprezentant în Babilonul cel mare din cartea Apocalipsa (compară Ieremia 51,25.26.47-53 cu Apocalipsa 17-19,3), și, privit politic, în ultima căpetenie a imperiului mondial; fiara (Apocalipsa 13,1-10). Și toate popoarele vecine lui Israel vor juca de asemenea din nou un rol. Așa cum am spus, unele din ele vor fi restaurate mai târziu, însă unele din ele nu vor mai fi restaurate. Filisteea, Edom, Damasc și Hațor vor fi nimicite pe deplin, deoarece ele aparțin ținuturilor înalte ale lui Israel; dimpotrivă, Egiptul, Moabul, Amon și Elam, după ce vor fi judecate de Dumnezeu prin mâna lui Israel, vor fi restaurate și vor avea parte de binecuvântările Împărăției păcii sub domnia lui Hristos. Vrem să studiem pe scurt fiecare din națiuni și mai întâi să numim popoarele care vor fi restaurate. În ceea ce privește EGIPTUL, am văzut în Daniel 11,40-45, că el va fi devastat de asirian; după aceea asirianul se reîntoarce în Palestina. Ceva asemănător (un atac al unei puteri din nord) găsim și în Isaia 19 și 20 și în Ieremia 46,20. Că Dumnezeu Însuși va face judecata, găsim în afară de aceasta și în Isaia 30 și 31; Ezechiel 29-32; Ioel 3,19; Isaia 11,15; Ieremia 9,26; Zaharia 10,11. După aceea Egiptul va fi restaurat și el va fi o binecuvântare în mijlocul pământului, împreună cu Asur restaurat și cu Israel (Isaia 19,19-25; Ieremia 46,25.26; compară cu Mica 7,12), sub premisa că el se va sui în fiecare an ca să serbeze sărbătoarea Corturilor (Zaharia 14,18.19).

Și MOAB va primi judecata prin Israel. Aceasta rezultă din Isaia 11,14; Isaia 15 și 16 (să ne gândim și la împlinirea istorică – vezi Amos 2,1-3); Isaia 25,10-12; Ieremia 9,26; Ezechiel 25,8-11; Țefania 2,8.9; da, Mesia Însuși îi va disciplina (Psalm 60,8; 108,9), dar după aceea va avea loc restaurarea (Ieremia 48,47). „Poporul frate” Amon va avea parte de același tratament; mai întâi judecata (Isaia 11,14; Ieremia 9,26; Ezechiel 25,1-7; Amos 1,13-15; Țefania 2,8.9), după aceea restaurarea (Ieremia 49,6). Cu privire la Elam găsim unele indicii în Ieremia 25,25; 49,34-39 și Ezechiel 32,24.

Judecăți asemănătoare, fără restaurare, sunt amintite cu privire la multe alte popoare vecine. De exemplu asupra TIRULUI și SIDONULUI în Isaia 23; Ezechiel 26-28; Ioel 3,4 și Amos 1,9.10 (vezi și Ieremia 25,22; 46,4 și Zaharia 9,2.3). În ceea ce privește ETIOPIA, vezi Isaia 20,3-5; Ezechiel 30,4.5.9 și Țefania 2,12.

Rămân cele patru popoare, despre care Ieremia a prorocit sfârșitul definitiv. Mai întâi DAMASC (poporul ARAM), vezi Ieremia 49,23-27, și în continuare Isaia 17,1-3; Amos 1,3-5 și compară cu Zaharia 9,1; compară în continuare împlinirea istorică în 2 Împărați 16,9. În al doilea rând, CHEDAR și HAȚOR în țara ARABIEI, vezi Ieremia 49,28-33, și în continuare Isaia 21,13-17 și Ieremia 25,24. Scriptura vorbește foarte detaliat despre judecata asupra FILISTENILOR, în mod deosebit asupra celor patru cetăți ale lor Ascalon, Asdod, Ecron și Gaza. Filistenii sunt dintotdeauna dușmanii cei mai mari ai poporului lui Dumnezeu, dușmani, care sunt așa de periculoși, deoarece ei, mai mult decât oricare alt popor, locuiesc pe teritoriul lui Israel și influența lor distrugătoare este mult mai de temut decât a tuturor celorlalte popoare. Avraam și Isaac au avut și ei de a face cu ele, atunci când au fost în țara făgăduinței (Geneza 20 și 26); ei sunt intruși în țara care aparține aleșilor lui Dumnezeu (Iosua 13,2; Exod 23,31), și de asemenea sunt primii dușmani cu care David, ca model al lui Hristos, a avut a face (2 Samuel 3,18; 5,17-25; 8,1; 19,9; înainte de domnia sa: 1 Samuel 17; 18,6 și așa mai departe). Filisteea a trebuit deja de mai multe ori să sufere judecata lui Dumnezeu: sub împăratul Ezechia (2 Împărați 18,8; Isaia 14,28-31; Amos 1,6-8), prin faraon (Ieremia 47,1), prin Nebucadnețar (Țefania 2,4-7; Ezechiel 25,15-17; Ieremia 25,20) și prin Alexandru cel Mare (Zaharia 9,5-8), dar toate detaliile acestor prorocii se pot înțelege dacă se știe că

împlinirea lor deplină urmează să aibă loc (vezi înainte de toate Țefania 2,7 și Zaharia 9,5-8). Hristos Însuși va da la sfârșitul zilelor tuturor împăraților țării filistenilor să bea potirul plin cu vinul mâniei Sale (Ieremia 25,15.20), și El va aduce răzbunarea, pe care ei au gândit-o cu privire la El, asupra capului lor (Ioel 3,4) și va înălța strigătul de bucurie asupra Filisteii (Psalm 60,8; 108,9). Poporul Său Israel Îi va fi de ajutor în judecată: ei vor zbura pe umărul filistenilor (Isaia 11,14), locuitorii din Șefelah (câmpie) vor stăpâni pe filistenii (Obadia 19). Țărmlul va aparține rămășiței casei lui Iuda; ei vor pășuna pe el, seara vor poposi în casele Ascalonului (Țefania 2,7; compară Zaharia 9,5 și Ieremia 47,1-7).

Judecata asupra Edomului

În final judecata asupra EDMULUI, care ocupă un loc mare în prorocii. Edomiții sunt urmași ai lui Esau (Geneza 36,1.9), și de aceea poporul frate al lui Israel. Dar „Iacov” (Israel) a fost iubit de Domnul și „Esau” (Edom) a fost urât, deoarece lucrările lui erau rele (Maleahi 1,2-5; Romani 9,13; Evrei 12,16.17). Edom a fost permanent unul din marii vrăjmași ai lui Israel (Numeri 20,14-21; 1 Samuel 14,47; 2 Samuel 8,13.14; 1 Împărați 11,14; 2 Împărați 8,20-22; 14,7). Și în privința aceasta unele prorocii s-au împlinit parțial, dar mereu devine clar, că împlinirea definitivă va avea loc în Hristos și deci urmează să aibă loc. Tocmai pentru faptul că Edom a urât pe fratele său și l-a prigonit și a privit cu bucurie răutăcioasă pieirea fratelui său și a urmărit pieirea lui, va fi imposibil ca el să scape de judecata lui Dumnezeu (Amos 1,11.12; Obadia 12-14; Maleahi 1,2-5). Domnul Însuși (acesta este Hristos) va face judecata acestui popor păcătos (Numeri 24,17.18; Ieremia 9,26; 25,21; Plângerile lui Ieremia 4,21.22; Ezechiel 36,5-7; Psalm 60,8; 108,9; 137,7). Și aici Î-L va ajuta poporul Său Israel, căci Dumnezeu spune, că El va face răzbunarea Sa asupra Edomului prin mâna poporului Său (Ezechiel 25,12-14; vezi și Isaia 11,14; Amos 9,12; Obadia 21). Pentru Edom nu va fi niciodată restaurare; el va deveni un pustiu veșnic (Isaia 34,9-17; Ieremia 49,13; Ezechiel 32,29; 35,1-15; Ioel 3,19; Maleahi 1,3.4).

Însemnătatea judecății asupra Edomului devine vizibilă din faptul că o carte întregă din Biblie se ocupă exclusiv cu aceasta, și anume cartea Obadia, care arată o mare concordanță cu Ieremia 49,7-22, chiar dacă sunt diferențe specifice. Ambele arată clar, că judecata va avea loc în timpul din urmă: ea va avea loc în ziua Domnului, și după aceea urmează „Împărăția Domnului”, domnia lui Hristos, ceea ce pentru Israel înseamnă eliberare și pace. Tot așa este și în Ezechiel 35, care vorbește despre „timpul când nelegiuirea era la culme” (textual: „timpul nelegiurii sfârșitului” – versetul 5). Tot așa și Plângerile lui Ieremia 4,21.22, care se vor împli când nelegiuirea Sionului se va sfârși. Și în mod deosebit pasajele importante din Isaia 34 și 63, care aduc judecata asupra Edomului în legătură cu evenimentele profetice ale timpului sfârșitului, atât cu judecata asupra tuturor popoarelor cât și cu eliberarea lui Israel. Judecata în Edom stă în contextul destinului Sionului, căci Domnul va avea în Edom o zi de răzbunare, un an de răsplătire pentru cauza Sionului (Isaia 34,8; compară cu Isaia 63,4). Judecata se extinde acolo asupra multor popoare, care vor fi adunate acolo și vor avea parte de un sfârșit definitiv (Isaia 34,1-3.6; 63,3.6). Compară descrierea din Isaia 34,3.6.7 și Isaia 63,2-4 cu Apocalipsa 19,13.15.17; judecățile se aseamănă, consider însă că este foarte improbabil să fie aceleași, din cauza diferențelor arătate anterior în caracterul profetic între Daniel și Apocalipsa, pe de o parte, și ceilalți proroci, pe de altă parte. Trebuie să fie deci alte popoare,

probabil popoare din răsărit, care vor fi judecate în țara Edom. Nu sunt puterile din vest, căci ele vor fi bătute la Armaghedon (Apocalipsa 16,16; 19,19); nu este nici împăratul nordului cu aliații lui, căci Edom este diferențiat clar de el (Daniel 11,41); nu este nici Gog, căci el va cădea pe munții lui Israel (Ezechiel 39,4). Noi trebuie să vedem judecata asupra lui Edom, așa cum este ea descrisă în Isaia 34 și Isaia 63,1-6, total despărțită de rezultatul important al judecăților asupra popoarelor din jur; important, din cauză că soarta Sionului este strâns legată de acesta, și Domnul (Hristos) o va face El Însuși singur. Că acestea sunt realmente etapa finală a judecăților asupra asupritorilor Sionului devine vizibil din aceea că Isaia 34 urmează după prima formare a regimului lui Hristos în capitolul 33; dar abia atunci când „cauza Sionului” în capitolul 34 va fi pe deplin încheiată, urmează capitolul 35 cu binecuvântarea desăvârșită. Vedem aceasta și în capitolele 62 și 63,1-6: mai întâi este anunțată salvarea Sionului prin venirea Salvatorului, dar apoi Sionul întreabă în Isaia 63,1, cine este cel care vine din Edom îmbrăcat cu haine de culoarea sângelui. Hristos dă răspunsul: El singur a bătut popoarele și El vine din Edom la Sion ca marele Biruitor final; atunci salvarea este deplină. De mai multe ori vedem în Scriptură, că salvarea poporului o face Dumnezeu, care Se urcă din Edom: vezi Deuteronom 33,2; Judecători 5,4 și Habacuc 3,3.13 (Teman este situat în Edom, vezi Ieremia 49,7.20; Ezechiel 25,13; Amos 1,12; Apocalipsa 9).

Până acum am văzut trei judecăți mari diferite (făcând excepție de judecata asupra lui Gog, pe care urmează s-o discutăm, dar care de fapt constituie finalul judecăților asupra lui Asur), așa cum le-am discutat în legătură cu Psalmul 83,9-11, și anume: judecata asupra oștirii romane condusă de fiară și antihrist la Armaghedon (Apocalipsa 19; Hristos coboară din cer, dar nu încă pe pământ), în al doilea rând judecata asupra asirianului și aliaților lui: popoarele adunate în valea lui Iosafat (Hristos coboară pe Muntele Măslinilor și instaurează domnia Sa în Sion); și în al treilea rând judecata asupra popoarelor în Boțra, Edom, după care Hristos Se întoarce biruitor din Edom, ca în sfârșit să dea țării odihnă.

Atacul prin surprindere al lui Gog

Atunci va veni efectiv odihna în țară, dar această odihnă nu va fi încă definitivă. Este odihna despre care citim în Ezechiel 38,8; acolo este vorba de țara „scăpată de sabie”, ai cărei locuitori „strânși dintre mai multe popoare pe munții lui Israel, care multă vreme fuseseră pustii; dar, fiind scoși din mijlocul popoarelor, vor fi toți în siguranță în locuințele lor” (vezi și versetele 11 și 12). Dar același verset spune și, că această liniște va fi brutal deranjată de atacul prin surprindere al ultimei puteri vrăjmașe, care va trebui nimicită, și anume atacul venit prin surprindere din partea oștirii lui Gog. Acest atac vrem să-l studiem acum și în legătură cu aceasta să tratăm trei întrebări:

1. Când va avea loc atacul lui Gog?
2. Cine este Gog?
3. Cum își va găsi el sfârșitul?

Mai întâi: Când va năvăli Gog în Israel? Au fost comentatori foarte buni ai Scripturii, care au considerat că Gog va năvăli mult mai devreme; ei au gândit că Gog este același cu asirianul și că Ezechiel 38 și 39 se referă la a doua asediere a Ierusalimului. Ei au considerat odihna din

Ezechiel 38,8 ca fiind odihna temporală pe care Israel o va savura în țară după ce în necredință s-a instaurat statul Israel, așa cum găsim aceasta și în Psalmul 107 (versetele 34-38); după aceea împăratul nordului v-a tulbura această liniște. Noi credem însă că avem motive întemeiate contrare acestei păreri. Se poate spune despre iudei că ei au fost pe deplin scăpați de sabie, fără ca lor să li se mai întâmple ceva vreodată? Nu trebuie ei mai degrabă să treacă și prin necazul cel mare? Se poate spune că ei au fost scoși (deci nu că ei s-au reîntors prin ei înșiși, ci că ei fost aduși de Domnul) și că ei locuiesc în siguranță?

Dar ce este și mai concludent, este marea linie istorică, pe care noi o putem recunoaște din Ezechiel capitolele 33-39, și chiar mai departe; că noi putem așeza la locul lor istoric corect evenimentele din aceste capitole.

Capitolul 33 ne dă marele principiu al căilor lui Dumnezeu în timpul din urmă, și anume relația personală cu Dumnezeu.

Capitolul 34 conține judecata asupra păstorilor falși ai lui Israel și salvarea oilor lui Dumnezeu, peste care Dumnezeu va pune pe robul Său David ca păstor.

Capitolul 35 este o intercalare, care tratează judecata asupra marelui vrăjmaș al lui Israel: Edom.

Capitolul 36 vorbește despre restaurarea spirituală.

Capitolul 37 vorbește despre restaurarea națională a lui Israel, accentul punându-se pe unirea celor două seminții cu cele zece seminții.

Abia după aceea, abia la sfârșitul părții spirituale a prorociei găsim judecata asupra lui Gog, în timp ce apoi, începând cu capitolul 40, găsim construirea noului Templu în Împărăția de o mie de ani.

Toate acestea vorbesc foarte mult în favoarea faptului că năvălirea lui Gog va avea loc abia după revenirea lui Hristos, când adevăratul David va domni peste popor, când Israel și Iuda vor fi reuniți, când israeliții vor fi născuți din nou și vor poseda Duhul lui Dumnezeu. Abia atunci, când puterile armate, care se vor ridica împotriva poporului, vor fi bătute la revenirea lui Hristos și națiunile din jur vor fi apoi judecate și poporul va ajunge la liniște, abia atunci ultimul vrăjmaș, care a mai rămas, va năvăli în țară.

Cine este Gog?

Deci cine este acest Gog? Noi nu trebuie nicidecum să-l confundăm cu Gog din Apocalipsa 20,8, căci acesta se va ridica abia la sfârșitul Împărăției de o mie de ani, în timp ce noi acum vorbim despre începutul Împărăției de o mie de ani. În Ezechiel 38 el este numit cu numele lui complet: „Gog, țara lui Magog, prințul Roșului, Meșecului și Tubalului.” Gog nu se mai întâlnește în alte locuri în Biblie, decât cu numele propriu în 1 Cronici 5,4. Magog, Meșec și Tubal îi întâlnim în Geneza 10,2 și în 1 Cronici 1,5 ca fii ai lui Iafet; Meșec și Tubal se mai întâlnesc în Ezechiel 27,13 și 32,26, Meșec în Psalmul 120,5 și Tubal în Isaia 66,19. Pe Roș nu-l mai întâlnim în Scriptură decât cu numele lui propriu în Geneza 46,21, și, dacă au dreptate cei care spun că în Tiras este același cu Roș, în Geneza 10,2 și 1 Cronici 1,5.

Deci multe puncte de reper nu avem, numai dacă preluăm și informațiile istorice. Dar nu ne poate ajuta Ezechiel 38? Versetul 17 mi se pare să fie foarte important: „Așa vorbește Stăpânul Domnul: „Nu ești tu (Gog) acela despre care am vorbit odinioară, prin slujitorii mei, prorocii lui Israel, care au prorocit în acele zile, cu mulți ani în urmă, că te voi aduce

împotriva lor?” Deci cine este acest vrăjmaș, despre care prorocii au vorbit așa de mult? Oricine citește prorociile, știe că acesta trebuie să fie asirianul. Pe de altă parte este totuși imediat clar, că Gog nu poate fi același cu împăratul nordului. Cum putem rezolva această dilemă? Nu este asirianul împăratul nordului?

Noi putem vedea aceasta în felul următor: realmente împăratul nordului este un reprezentant al puterii asiriene, dar noi am văzut de asemenea clar, că el nu este personajul principal. În Daniel 8,24 citim că el are putere mare, dar că această putere nu vine de la el însuși (compară cu Apocalipsa 9,7.8). Înapoia acestui împărat al nordului (care de altfel în Daniel nu este niciodată numit asirianul) stă puterea principală propriu-zisă, adevăratul „asirian”. La început se va urca numai împăratul nordului, care domnește peste Siria, și probabil asupra Turciei și/sau a Iracului; acest împărat este totodată și cel care pornește prima asediere a Ierusalimului și mai târziu a doua asediere. După aceea el ajunge totuși la sfârșitul lui și nimeni nu-i va veni în ajutor (Daniel 11,45). Această înfrângere este înfrângerea lui Asur, așa cum noi o găsim în proroci (în mod deosebit în Isaia și Mica). Dar acești ultimi proroci nu fac diferența între înfrângerea împăratului nordului și nimicirea puterii principale năvălitoare de mai târziu a asirianului. Ei unesc aceste atacuri și înfrângeri diferite cu o descriere a nimicirii asirianului. În Daniel și Ezechiel se face însă această diferențiere; primul descrie istoria lui Gog (marea putere dinapoia împăratului nordului), și aceștia doi împreună constituie „Asur” al celorlalți proroci.

Probabil găsim în Isaia capitolul 33 o diferență ascunsă despre aceste două puteri, unde este vorba despre un pustiitor și un jefuitor (sau: unul care acționează cu infidelitate); este o *singură* putere, dar prezentată în două caractere diferite. „Pustiitorul” ar fi atunci împăratul nordului (compară același cuvânt ebraic „*şaded*” în Ieremia 6,2.26 și 15,8, și mai ales în Isaia 16,4), și „trădătorul” (*bogéd*) ar fi atunci Gog. Remarcabil este în orice caz, că și în Isaia 33 această putere năvălește în țară după ce o oarecare liniște va fi deja prezentă (compară cu Ezechiel 38,8), căci noi citim în versetul 5 și 6: „Domnul este înălțat, căci locuiește în înălțime. El a umplut Sionul cu corectitudine și cu dreptate. Și El va fi statornicia zilelor tale, bogățiile mântuirii, înțelepciunea și priceperea; frica de Domnul va fi comoara lui.”

Dacă ținutul împăratului nordului cuprinde deja o mare parte din Asia Mică și din Orientul Mijlociu, unde trebuie atunci să se afle ținutul uriaș al marelui său despot, care se numește Gog? Și Ezechiel ne vorbește despre acesta. Împăratul din Daniel vine din nord, dar prințul, pe care noi îl găsim în Ezechiel 38, vine din „adâncurile miazănoaptei”, o expresie ebraică (*jarketé zafón*) pentru nordul foarte îndepărtat (vezi Ezechiel 38,6.15; 39,2). Deci noi trebuie să căutăm Gog mult mai spre nord decât Asia Mică, deci în partea de nord a Mării Negre, și ajungem astfel de la sine la imensul imperiu rusesc cu cele două capitale ale lui Moscova (Rusia europeană) și Tobolsk (Rusia asiatică). Dar este această concluzie corectă? Putem noi spune că Gog este același cu Rusia? Și aceasta devine clar în acest capitol, căci acolo stă scris: Gog, prinț al Roșului, Meșec și Tubal. Roș este un nume vechi pentru ruși, râul Dnjestr s-a numit odinioară Tiras, și Meșec și Tubal (în traducerea Septuaginta sunt numite „Mosoch” și „Thobel”) sunt clar aceleași cu Moscova și Tobolsk.

Acum apare o greutate aparentă; căci dacă mergem în celelalte locuri din Scriptură, în care se întâlnesc numele Meșec și Tubal, și dacă le urmărim și în istorisirea profană, trebuie să ajungem la concluzia că aceste nume se referă la popoare care au locuit în partea de sud a Mării Negre și nu în partea de nord (vezi în mod deosebit Psalmul 120,5; Ezechiel 27,13;

32,26). Aceasta poate realmente să fie corect, dar totuși este foarte clar, că în capitolele 38 și 39 ele au o cu totul altă însemnătate, și anume una mult mai largă, căci ele se referă la popoare sau cetăți mult mai îndepărtate. Că aceasta este așa, se vede din faptul că cel puțin de trei ori se spune că ele locuiesc în nordul cel mai îndepărtat, în timp ce în afară de aceasta ele stau în nemijlocită legătură cu Roș, care înseamnă Rusia și care nu se mai întâlnește în alt loc în Biblie.

De fapt o astfel de extensie a unui nume profetic nu este ceva neobișnuit în Scriptură. Să ne gândim de exemplu la Babel sau Babilon, care în Cuvântul lui Dumnezeu totdeauna are același înțeles spiritual, dar care mai întâi a fost o cetate, după aceea un imperiu mondial și în viitor va fi un sistem religios. Tot așa de exemplu și chitimiții, prin care în primul rând este vorba de locuitorii din Chitim sau Cipru, după aceea toată insula Cipru (Numeri 24,24; Isaia 23,1.12) și mai târziu chiar coasta Mării Mediterane în general (Ieremia 2,10; Ezechiel 27,6; compară cu Geneza 10,4.5) și în final chiar romanii (Daniel 11,30). Deci noi trebuie să fim prudenți la stabilirea granițelor geografice ale numelor profetice.

Nimicirea lui Gog

Istoria năvălirii și înfrângerii lui Gog este descrisă foarte clar în Ezechiel 38 și 39 și aici nu trebuie comentată detaliat. Când marioneta lui, împăratul nordului, va fi omorât (la care el va rămâne fără prejudicii), el va chema toată forța armată a sa și pe toți aliații lui (perși, etiopieni, pe cei din Put, Gomer și Togarma), așa că va fi o oștire nespus de mare, care va acoperi pământul ca un nor (Ezechiel 38,9). Dar Domnul (acesta este Hristos) va păși împotriva lui, de îndată ce el va năvăli în Israel. Domnul îi va alunga pe munții lui Israel și acolo îi va lovi cu cutremure, ciumă, sânge, ploaie, pietre de grindină, foc și pucioasă. Gog va pieri acolo pe munți în mod îngrozitor și va deveni prada animalelor. Israelii vor avea nevoie de șapte luni ca să îngroape cadavrele și șapte ani vor face foc cu armele lor de luptă. Această ultimă victorie, pe care Hristos o va avea în timpul domniei Sale davidiene, este foarte importantă; va fi ziua în care Hristos Se va glorifica pe Sine Însuși (Ezechiel 39,13). Când va năvăli forța militară cea mai mare sub conducerea lui Gog, ca să atace poporul, pe care Domnul Însuși l-a adus înapoi în țară și pe care l-a făcut să locuiască în liniște, atunci El Se va sfinți înaintea tuturor popoarelor (Ezechiel 38,23; 39,7.27-29). El nu va permite ca Numele Lui să mai fie profanat, ci El Își va slăvi Numele, pe de o parte, prin aceea că El va bate definitiv pe toți vrăjmașii Lui păcătoși, și pe de altă parte, prin aceea că El va turna Duhul Său peste poporul care odinioară era necurat, dar care acum a fost reprimat în har. Acest ultim război este revelarea desăvârșită a Dumnezeului lui Israel, care face cunoscut tuturor popoarelor că El este Domnul, sfânt în Israel. Atunci toate popoarele Îl vor recunoaște și Îl vor lăuda (compară cu Psalmul 100).

Oile și țapii

Am văzut astfel ce puteri mari va trebui Domnul să biruie, după ce El a revenit și pe Sion în Ierusalim a reinstaurat domnia Sa minunată. Cu năvălirea și nimicirea lui Gog s-au încheiat aceste bătălii mari; mult așteptata odihnă poate în sfârșit să înceapă. Mai trebuie să îndreptăm

atenția spre două aspecte ale domniei lui Hristos ca adevăratul David, deoarece ele sunt foarte importante; dar deoarece ele nu sunt în legătură directă cu Ierusalimul, le amintim pe scurt.

Primul punct este judecata popoarelor aflate în viață înaintea scaunului de domnie al lui Hristos, și aceasta o găsim în evanghelia după Matei 25,31-46. Judecățile lui Hristos după revenirea Lui sunt de două feluri: mai întâi prin războaie El va judeca pe toți aceia care împreună cu forțele armate vrăjmașe s-au ridicat împotriva Lui; aceasta am tratat-o până acum în aceste capitole. În al doilea rând vor avea loc judecăți prin intermediul unei dezbateri ca la tribunal, și aceasta o găsim în evanghelia după Matei capitolul 25.

Deci aceasta nu este o judecată a oamenilor care s-au ridicat cu intenții vrăjmașe împotriva Lui, ci a tuturor celorlalți oameni, care într-adevăr nu au arătat public vrăjmășia lor, dar la care trebuie să se constate dacă sunt demni să intre în Împărăție. Această evaluare are loc înaintea scaunului slavei Fiului Omului (versetul 31). „El va fi Judecătorul neamurilor și va hotărî între multe popoare” (Isaia 2,4).

Atunci toate popoarele pământului vor fi adunate înaintea Lui și vor fi împărțite în două grupe mari, așa cum păstorul desparte oile de țapi. Observă că aici se spune realmente, că popoarele vor fi despărțite unele de altele, nu persoanele individuale. Nu vor fi popoare care au o răspundere mai mare decât altele? Cât de mare este totuși răspunderea popoarelor, care astăzi în timpul nostru se numesc creștine, dar resping Evanghelia; cei care nu au primit dragostea pentru adevăr, ca să fie mântuiți, și care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în fărâdelege! După răpirea Adunării, Dumnezeu le va trimite acestora o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună (2 Tesaloniceni 2,10-12). Cu cât mai mare este responsabilitatea lor în comparație cu popoarele care niciodată nu au auzit de Hristos și de mântuirea în El și care vor auzi despre aceasta abia după revenirea Sa (Isaia 66,18.19).

Frații Împăratului

După ce criteriile vor fi evaluate aceste popoare care vor sta înaintea scaunului de slavă? Marea întrebare, despre care este vorba aici, este, cum s-au comportat față de „frații Împăratului” (versetul 40). Deci acești frați constituie o grupă deosebită dintre popoare. Ei sunt desigur aceia dintre iudei, care în perioada de după răpirea Adunării și înainte de revenirea Domnului s-au întors la Dumnezeu și așteaptă pe Împărat, și de aceea ei sunt recunoscuți de El ca frați ai Lui (compară și cu versetele importante din Matei 28,10 și Psalm 22,22; Evrei 2,12.17; Apocalipsa 12,10).

Am văzut că acești frați vor merge pe tot pământul înaintea necazului cel mare, ca să vestească Evanghelia Împărăției, și întrebarea importantă este deci, cum vor reacționa popoarele la această Evanghelie (Matei 2,14). Chiar dacă această mărturie va deveni slabă prin ceasul încercării (Matei 24,15; Apocalipsa 3,10), cu toate acestea atunci va fi ultima mărturie a lui Dumnezeu, care se adresează acelor care vor locui pe pământ, și anume Evanghelia veșnică care se referă la marele Creator al cerului și al pământului (Apocalipsa 14,6.7; compară cu Psalmul 96!).

Din fericire mulți dintre popoare vor primi această ultimă mărturie a lui Dumnezeu și se vor boteza (Matei 28,19; și aici din nou luat în sens exact: „popoare”, care vor fi botezate, și nu atât de mult persoane individuale din aceste popoare). Ei vor trata cu prietenie și ospitalitate pe frații Împăratului (Matei 10,14-42; 25,34-40). Acești credincioși dintre popoare vor avea

mult de suferit în timpul necazului cel mare, dar mulți vor persevera până la sfârșit și vor fi mântuiți. Aceasta este mulțimea mare, pe care nimeni nu o poate număra (Apocalipsa 7,9-17). Tatăl îi va binecuvânta și le va da Împărăția, care le-a fost pregătită de la întemeierea lumii (Matei 25,34; compară cu Apocalipsa 13,8 și vezi diferența față de Adunare, care a fost aleasă *înainte* de întemeierea lumii; Efeseni 1,4).

Restul popoarelor dimpotrivă vor fi destinate focului veșnic, care a fost pregătit pentru diavolul și îngerii lui (Matei 25,41; compară cu Matei 7,23; 18,8), și după judecata dinaintea marelui tron alb, o mie de ani mai târziu (Apocalipsa 20,11-15), vor fi aruncați acolo. Ca și oștirile, ei nu vor fi aruncați imediat în iad, ci vor fi omorâți (Apocalipsa 19,21); aceasta înseamnă, că ei nu vor fi aruncați cu suflet și trup în iad (compară cu Matei 10,28), ci sufletul lor va merge în împărăția morții (Hades), unde vor aștepta judecata dinaintea marelui Tron alb (Apocalipsa 20,11-15), în timp ce trupurile moarte ale soldaților vor zace pe pământ (Apocalipsa 19,17.18; Isaia 34,6.7; Ezechiel 39,11-20, și așa mai departe).

Însă cei credincioși vor intra în Împărăție, care aici este numită „viața veșnică” (Matei 25,46); aceasta este desigur vorbirea vechi-testamentală și aici înseamnă același lucru ca în Psalmul 133,3 și Daniel 12,2, unde de asemenea stă în legătură cu pământul și se referă la binecuvântările domniei lui Hristos în Împărăția de o mie de ani și pe pământul nou. Acesta este un cu totul alt înțeles al „vieții veșnice” decât acela pe care Pavel îl dă ca nădejde a Adunării, Tit 1,2; 3,7). Noi o vom primi ca moștenire în cer la sfârșitul călătoriei noastre (Romani 5,21; 6,22.23; compară cu Romani 2,7; Galateni 6,8; 1 Timotei 1,16; 6,12). Ioan oferă acestei noțiuni un înțeles chiar mult mai profund; el o descrie ca ceva pe care noi îl posedăm deja acum, căci viața veșnică este în El, în Fiul lui Dumnezeu Însuși (1 Ioan 1,2; 5,20); noi Îl avem pe El ca viață a noastră, și prin El noi cunoaștem pe Tatăl (Ioan 17,3). Deci noi trebuie totdeauna să fim foarte atenți, ca să nu scoatem din context anumite expresii, ci să cercetăm exact ce vrea să ne spună Duhul Sfânt într-un anumit context.

Locul oamenilor și al demonilor în timpul Împărăției păcii

Am văzut deci care persoane vor intra în Împărăție, și ca să primim o privire de ansamblu bună despre diferitele grupe care sunt atât pe pământ, cât și în cer și sub pământ, este de folos să dăm în locul acesta o privire de ansamblu.

1. Casa Tatălui: Aceasta este cerul veșnic, necreat, locuința Tatălui și a Fiului, unde Se află acum Fiul și ca Om și unde El ne va duce, ca Adunare (Ioan 14,1-3). Credincioșii Vechiului Testament și credincioșii care vor învia după răpirea Adunării, niciodată nu vor fi acolo, căci cu toate că ei sunt născuți din nou, ei nu au viața veșnică în înțelesul pe care îl prezintă Ioan; nașterea din nou este o chestiune pământească, dar viața veșnică este o chestiune cerească, pe care o primesc numai aceia care prin Duhul cred în Fiul veșnic al lui Dumnezeu și Îl mărturisesc (Ioan 3,5-16.36). Credincioșii care au murit și au înviat, și care nu aparțin Adunării, vor fi în

2. Cer – deci nu în Casa Tatălui, ci în sferile cerești, unde sunt și îngerii (Matei 22,30). Acestea sunt „sfinții locurilor preainalte” (vezi Biblia GBV 2001) din Daniel 7, care sunt comparabile cu locurile cerești din epistola către Efeseni. Compară și cu 2 Tesaloniceni 1,7.

Cu toate că ei nu merg în Casa Tatălui, ei sunt înălțați cu mult deasupra locuitorilor pământului, căci ei vor avea un trup de înviere glorificat, ceresc.

3. Pământul: Aici sunt două grupe, și anume israeliții și națiunile. La ambele va fi o grupă anumită, care ocupă locul întâi, și anume aceia, care au avut parte de suferințele necazului cel mare. În Israel aceasta este rămășița salvată din Iuda, și între națiuni este marea mulțime de popor din Apocalipsa 7, oile din evanghelia după Matei 25. În al doilea rând, atât în Israel, cât și între națiuni va fi o grupă mare, care abia după revenirea lui Mesia va auzi despre El, și El îi va introduce atunci în binecuvântările Împărăției. În Israel aceștia sunt rămășița din cele zece seminții, și între națiuni este mulțimea de popor, care după revenirea lui Hristos vor fi adăugați din depărtare (Isaia 66,18.19). În al treilea rând, atât din Israel cât și dintre națiuni va fi o mulțime de copii, care se vor naște în timpul Împărăției păcii; acesta este poporul care se va naște, despre care vorbește, de exemplu, Psalmul 22,30.31.

4. Hades (Locuința morților): În timpul Împărăției de o mie de ani nu va mai fi nici măcar un singur credincios în Paradis, căci toți au înviat, fie la răpirea Adunării, sau la revenirea lui Hristos (Apocalipsa 20,4). Această parte a Hadesului¹ este deci goală, în cealaltă parte vor fi însă miliarde de suflete, și anume în „locul de chin” (Luca 16,23.26.28) sau „în închisoare” (1 Petru 3,19). Da, cei necredincioși nu vor învia, până nu vor trece cei o mie de ani (Apocalipsa 20,5). Chiar și în timpul Împărăției păcii vor fi adăugate mule suflete locuitorilor acestui loc (Psalm 101,8; Isaia 65,20 și Apocalipsa 20,9).

5. Iazul de foc: Acesta este iadul. În timpul celor o mie de ani aici va fi numai fiara și prorocul mincinos (Apocalipsa 19,19.20). După o mie de ani, când morții vor fi judecați înaintea marelui Tron alb, și ei vor fi aruncați în iad.

6. Cel mai mare adânc (tartarus): Acest loc este numit în 2 Petru 2,4. Aici sunt păstrați îngerii care au păcătuțit, care nu și-au păstrat starea de la început, ci și-au părăsit locuința (Iuda 6); în lanțuri veșnice, în întuneric, pentru judecata zilei celei mari. Această judecată va avea loc foarte probabil după Împărăția păcii, când și diavolul va fi aruncat în iad (Apocalipsa 20,10).

7. Adâncul (abisul): Acest loc este numit în Apocalipsa 20,1-3, „adâncul” în care este legat diavolul în timpul celor o mie de ani. Cândva, când satan a fost cuprins de mândrie, el a avut parte de prima cădere, când Dumnezeu l-a aruncat din cer (Isaia 14,12-15; Ezechiel 28,12b-17; Luca 10,18). El va avea parte de a doua lui cădere, când el la mijlocul ultimei săptămână-an va fi aruncat pe pământ (Apocalipsa 12,7-9). A treia lui cădere va avea loc, când la începutul Împărăției păcii va fi legat și va fi aruncat în adânc, și a patra lui cădere va avea loc când va fi aruncat în iazul de foc (Apocalipsa 20,10). Isaia 24,21-23 ne descrie cu o concordantă uimitor de mare același eveniment ca Apocalipsa 20,1-3: oștirea de sus (satan și

¹ Sub premisa, că Paradisul este o parte a Hadesului. Într-adevăr se spune și despre credincioșii Vechiului Testament, că ei sunt în Șeol sau Hades (vezi de exemplu Geneza 37,35; Iov 17,16; Psalm 88,3; Psalm 89,48; Osea 13,14), dar în Noul Testament cuvântul „Hades” are un alt înțeles (vezi de exemplu diferența dintre Luca 16,22 și versetul 23).

îngerii lui) va fi pedepsită și va fi închisă în temniță; apoi Domnul oștirilor va domni pe Muntele Sion și în Ierusalim, și înaintea bătrânilor Săi va fi glorie.

Vedem deci că în timpul Împărăției păcii diavolul nu va fi în stare să înșele oamenii, așa că și din această privință nu va sta nimic în calea binecuvântării depline în timpul domniei lui Hristos. Pe de altă parte această „legare” este necesară și pentru ca omul, care savurează această binecuvântare minunată, să poată fi pus la probă, fără ca satan să aibă vreo influență asupra lui. Prin aceasta omul firesc va fi în această ultimă perioadă supus la ultima probă cu privire la ce este în om, și nu va putea să dea vina pe satan, ci se va arăta clar, că cu toată binecuvântarea din Împărăția păcii și cu toată absența lui satan, inima omului firesc nu se schimbă, ci rămâne permanent rea. Vom vedea aceasta în capitolul următor.